

Sygn. akt IV Ka 789/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r.

sprawy **Ł. B.**

syna B. i L. z domu N. (...) roku w K. z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 4 sierpnia 2015 r. sygnatura akt II K 72/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. z Kancelarii Adwokackiej w K. 619,92 złote tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 789/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Ł. B. uznany został za winnego, że w dniu 03 lipca 2014 r. w K., woj. (...), w celu zmuszenia funkcjonariusza policji z Komendy Powiatowej Policji w K. - aspiranta W. S. do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z przeszukaniem pomieszczeń mieszkalnych podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych naruszył nietykalność cielesną wymienionego w ten sposób, że pchnął go, w wyniku czego spadł on ze schodów i doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kolana lewego z uszkodzeniem więzadeł kolana i krwiakiem stawu kolanowego lewego, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała na czas dłuży niż dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności powyżej 1-go roku orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 09 czerwca 2009 r. w

sprawie II K 177/08 między innymi za czyny z art. 158 §1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 10 kwietnia 2005 r. do 12 kwietnia 2005 r., od 04 czerwca do 05 czerwca 2005 r., od 09 września 2005 r. do 26 stycznia 2006 r. oraz od 02 sierpnia 2006 r. do 28 września 2010 r., w którego skład wszedł m. in. wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie II K 926/05, na mocy którego został skazany za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1-go roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzono oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść przez uznanie, że oskarżony Ł. B. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji z Komendy Powiatowej Policji w K. - aspiranta W. S., celem zmuszenia go do zaniechania czynności przeszukania mieszkania oraz spowodowania u tego funkcjonariusza obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni - wbrew treści wyjaśnień oskarżonego Ł. B. (karta 76-77, 92-93 oraz protokół rozprawy z 4 sierpnia 2015 r.) oraz treści zeznań funkcjonariuszy policji W. S. (karta 2-3 oraz protokół rozprawy z 4 sierpnia 2015 r.) oraz K. P. (karta 940 oraz protokół rozprawy z 4 sierpnia 2015 r.), które to dowody nie uprawniały do czynienia takich ustaleń;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 167 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. polegających na bezpodstawnym oddaleniu wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego W. S. z Poradni Chirurgicznej ZOZ K. oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego A. P. (karta 23) celem ustalenia rzeczywistego stopnia obrażeń W. S., doznanych przez trzema laty oraz wpływu tego urazu na aktualny stopień obrażeń ciała pokrzywdzonego w dniu zdarzenia.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sad I instancji po w zasadzie prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną jest ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem wyłącznie do najistotniejszych zarzutów apelującego należy stwierdzić, że:

1. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym przyznał, iż chcąc uniknąć zatrzymania popchnął interweniującego policjanta (k.77), dodając jedynie, że jego zdaniem nie spowodowało to złamania nogi pokrzywdzonego. Wersję tę Ł. B. potwierdził w czasie kolejnego przesłuchania przez prokuratora (k.93), a także w sądzie (k. 129).
2. Swoiste zdumienie budzić musi twierdzenie apelującego jakoby zeznania W. S. (k.3, k. 142 odwrót – k.143) nie potwierdzały zasadności zarzutu aktu oskarżenia. Wystarczy bowiem przeczytać protokoły wskazanych wyżej zeznań, by nie mieć jakichkolwiek wątpliwości, że świadek ten, a także K. P. jednoznacznie, konsekwentnie i spójnie potwierdzili sprawstwo i zawinienie oskarżonego.

3. Z kolei za trafny należy uznać zarzut skarżącego tyczący niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego postulującego przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego – medyka A. P.; zwłaszcza w kontekście zeznań pokrzywdzonego z postępowania jurysdykcyjnego.

Błąd ten konwalidował jednak Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym. Najpierw dopuścił dowód z opinii uzupełniającej właśnie A. P. (k.174 – 175), jednak z uwagi na niejasność, niekonsekwencje wyprowadzonych przez biegłego wniosków zdecydowano o powołaniu do udziału w sprawie w charakterze biegłego – specjalistę ortopedę – K. K., który po zapoznaniu się z aktami sprawy, a zwłaszcza znajdującą się w nich dokumentacją lekarską złożył swoją opinię (k.193 – 194). W niej w sposób przejrzysty, kompetentny i wiarygodny stwierdził jednocześnie, iż obrażenia jakich doznał W. S. 3 lipca 2014 r naruszają czynności narządu ciała pokrzywdzonego (kolana) na czas przekraczający dni 7.

Biegły ów odniósł się przy tym w sposób rzeczowy do opinii A. P..

W konsekwencji należy stwierdzić, że Ł. B. popychając pokrzywdzonego i powodując jego upadek ze schodów działał w sposób umyślny, co najmniej godząc się na spowodowanie obrażeń u W. S., który w efekcie takowych obrażeń doznał.

Mając na uwadze powyższe, zważywszy przy tym, że kara wymierzona oskarżonemu odpowiadającemu w warunkach art. 64 § 2 kk jawi się jako umiarkowana – zaskarżony wyrok jako oczywiście trafny utrzymano w mocy.